RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 92.920 van 1 februari 2001
in de zaak A. 74.775/XIV-409.

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. ELLOUZE,
kantoor houdende te LUIK,
rue Alex Bouvy 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bosnische nationaliteit, op 24 juni 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 21 april 1997 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 9 maart 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VAN HYFTE die, loco Advocaat M. ELLOUZE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Bosnische nationaliteit, komt op 30 september 1995 het Rijk binnen en vraagt twee dagen later om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 februari 1997 als volgt verworpen :

> "(...)
> Selon ses dernières déclarations, en avril-mai 1992, la ville de Modrica où elle résidait avec sa famille aurait été bombardée et serait tombée aux mains de l'armée serbe. Elle et sa famille auraient

quitté la ville pour s'installer à vingt kilomètres de là, à Gradacac, à majorité musulmane, situé en dessous de la ligne de front. Ils auraient vécu des difficultés liées à l'état de guerre. Leur maison à Modrica aurait été en partie détruite et serait occupée par des Serbes. A ce jour, la famille de l'intéressée serait demeurée à Gradacac, commune faisant partie de la Fédération croatomusulmane. Quant à Modrica, elle fait partie de la 'Republika Serpska'. La candidate aurait quitté son pays le 26 septembre 1995, fuyant la guerre.

Force est de constater que ces éléments ne rentrent pas dans le cadre de Convention de Genève.

En effet, elle invoque des faits strictement liés à l'état de guerre et elle peut se prétendre sans crainte de persécution, de la protection des autorités de son pays au sein de la fédération croato-musulmane instituée lors de la conclusion des Accords de Dayton de décembre 1995.

Par ailleurs, le fait que sa famille se soit réinstallée dans une ville musulmane (non loin de chez eux) confirme l'absence de crainte dans le chef de la requérante.

En conclusion, les éléments du dossier ne permettent pas de considérer que l'intéresée a quitté son pays ou en reste éloignée par crainte au sens de l'art. 1er, par. A, al. 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951.

Partant, il n'y a pas lieu de lui reconnaître le statut de réfugiée.

(...).".

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 20 februari 1997 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op de zitting van 15 april 1997 wordt verzoekster, bijgestaan door een raadsman, gehoord.

1.5. Op 21 april 1997 neemt de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ongegrond wordt verklaard en de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt

bevestigd. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante beroep aantekent tegen de beslissing van weigering van erkenning van 10 februari 1997; dat zij in haar verzoekschrift tot beroep aan feiten en middelen vermeldt dat zij zonder dit te veruitwendigen moslim is, ze onderlijnt dat zij het voorwerp uitmaakte van een door de Serviërs uitgevoerde etnische zuivering en hierdoor haar door de Serviërs bezette geboortestad moest verlaten; dat ze hierdoor haar woning en werk verloor; dat ze als ongehuwde professioneel onafhankelijk was, maar sinds, (zij) haar leven niet meer normaal kan hervatten, haar vrees steunt op haar geloofsovertuiging en etnische afkomst;

Overwegende dat appellante eerder in haar op 10 oktober 1995 als waarachtig, volledig en juist ondertekende vragenlijst aangaf dat ze zich vluchteling verklaarde omwille van de oorlog in Bosnië zonder er ooit te zijn aangehouden of er het voorwerp te hebben uitgemaakt van een gerechtelijke vervolging;

Overwegende dat wel kan aangenomen worden dat appellante in de laatste maanden dat ze nog in haar land vertoefde er door de oorlogsomstandigheden in voor haar afschuwelijke en niet te verdragen omstandigheden heeft moeten leven zonder dat die situatie evenwel zijn oorsprong vond in één van de elementen waarvoor de ingeroepen Conventie bescherming poogt te geven maar het blijft wel verstaanbaar dat appellante een sterke subjectieve vrees blijft koesteren om terug te keren naar een land waarin ze veronderstelt in gelijkaardige slechte situaties te kunnen terechtkomen;

Overwegende evenwel dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen haar oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van haar beslissing (R. Fernhout, 'Erkenning en toelating als vluchteling in Nederland', Kluwer, Deventer, 1990, blz. 76, nr. 95; J.C. Hathaway , 'The Law of Refugee Status' Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, blz. 74-75 en R. Bruin 'Het asielrecht vereist een ex nunc toetsing', supplement bij Nieuwsbrief asiel- en vluchtelingenrecht, 1992, blz. 149-156; Raad van State, arrest Munsiensi, nr. 46.530, 16 maart 1994);

Overwegende dat deze stellingname voortvloeit uit de definitie zelf in het artikel 1 van het ingeroepen Verdrag van Genève van 28 juli 1951 waarin het criterium 'gegronde vrees voor vervolging' het wezenlijke is; dat determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of

appellante thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van oorsprong;

Overwegende dat hoewel de vooruitgang in Bosnië-Herzegovina voor wat de integratie van de verschillende bevolkingsgroepen betreft slechts traag vooruitgang kent moet er toch op gewezen worden dat in 1995 één belangrijke instelling voor de mensenrechten, de ombudsman, in werking trad en dat het eerste Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten geratificeerd werd;

Overwegende dat er ook na heronderzoek van haar beroep moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds eerder tot het voor appellante passende besluit was gekomen omdat de door appellante gerelateerde feiten, in zover ze met de werkelijkheid overeenstemmen en rekening houdende met datgene wat over haar land bekend is bij de Vaste Beroepscommissie, niet kunnen geïnterpreteerd worden als een bewijs dat appellante zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging vanwege haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging in de zin van artikel 1, paragraaf A, alinea 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als enig middel aanvoert dat de bestreden beslissing genomen is met schending van artikel 30 van de Grondwet, de artikelen 6 en 13 van het E.V.R.M., artikel 11 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996 en van de artikelen 1 en 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken, doordat de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie in het Nederlands is verlopen, terwijl ze deze taal in het geheel niet machtig is en ze sinds haar aankomst in het Rijk in het Franstalig landsgedeelte heeft verbleven;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat om tot een evenwichtige werkverdeling tussen de kamers van de Vaste Beroepscommissie te komen, bepaald werd dat de eerste voorzitters de beroepen aan de Nederlandse of Franse kamers toewijzen wanneer de vreemdeling de bijstand van een tolk behoeft, dat de eerste voorzitters het beroep in functie van de werklast van de kamers aan een Nederlandse kamer hebben kunnen toewijzen;

2.1.3. Overwegende dat het recht van een vreemdeling om het Rijk binnen te komen en er te verblijven geen burgerlijk, maar een politiek recht is; dat betwistingen met betrekking tot de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en met betrekking tot de erkenning van hun asielrecht buiten artikel 6.1 van het E.V.R.M. vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechterlijk karakter hebben; dat artikel 6.1 van het E.V.R.M. in deze niet toepasselijk is daar de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen uitspraak over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolging doet; dat, daargelaten of artikel 13 EVRM in deze wel van toepassing is -met andere woorden of verzoekster zich wel kan beroepen op een door het EVRM gewaarborgd recht- een beroep niet zijn daadwerkelijk karakter verliest om de enkele reden dat men als vreemdeling de taal van de rechtspleging niet onvoorwaardelijk zelf kan kiezen of omdat men deze taal niet machtig is; dat artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken niet van toepassing is, nu een bijzondere wetsbepaling het gebruik der talen voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen regelt, in casu artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996; dat artikel 30 van de Grondwet niet de vrije keuze van de rechtsplegingstaal waarborgt; dat dit artikel bepaalt "dat het gebruik van de in België

gesproken talen vrij is en dat het niet kan worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken"; dat de wetgever het taalgebruik in asielzaken geregeld heeft in artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (definitief regime) en in artikel 8, § 2, van de wet van 10 juli 1996 (overgangsregeling); dat in de beroepsakte aan de Vaste Beroepscommissie verzoekster te kennen gaf de hulp van een tolk Servo-Kroatisch nodig te hebben; dat, overeenkomstig het bepaalde in artikel 8, § 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996, het de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie dienvolgens toekwam de taal van de rechtspleging te bepalen; dat deze overgangsbepaling aansluit bij de definitieve taalregeling vervat in artikel 51/4 van voornoemde wet van 15 december 1980; dat luidens deze bepaling de taal van het onderzoek door de Minister of zijn gemachtigde wordt bepaald "in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties" wanneer de vreemdeling niet het Nederlands of het Frans heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen; dat het onmiskenbaar de bedoeling van de wetgever is geweest dat ook in de overgangsregeling de taalkennis en het taalgebruik van de vreemdeling moeten wijken voor de dienstnoodwendigheden; dat de eerste voorzitters dan ook volkomen terecht de rechtsplegingstaal uitsluitend in functie van de "goede werking van de dienst" hebben bepaald; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel laat gelden dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd, dat immers uit het oog wordt verloren ten eerste dat ze afkomstig is uit Modrica in de "Republika Serpska", dus bezet door de

Serviërs, ten tweede, dat ze in België is aangekomen in september 1995, met andere woorden vóór de akkoorden van Dayton welke van december 1995 dateren en eerst veel later werden uitgevoerd, dat het huis waar haar familie beschutting had gevonden na de oorlog door de moslims terug werd ingenomen en dat ze momenteel zonder nieuws van haar familie is;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing een duidelijke weergave van de opgegeven feiten bevat om te besluiten dat in dit geval geen elementen kunnen worden in aanmerking genomen die doen blijken dat het leven of de vrijheid van verzoekster zodanig in gevaar was dat zij haar land uit vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie verliet;

2.2.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie onder ogen heeft genomen dat de geboortestad van verzoekster door de Serviërs werd bezet; dat ze evenwel niet gehouden was nader op dit gegeven in te gaan nu betrokkene de nationaliteit van Bosnië-Herzogowina bezit en ze, zoals uit de aangevochten beslissing voldoende blijkt zeker sinds de Dayton-akkoorden de bescherming van dit land kan inroepen; dat, waar verzoekster de aandacht vestigt op de datum van haar asielaanvraag, ze eraan voorbijgaat, dat de Vaste Beroepscommissie zich, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, moet steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van haar beslissing; dat naar het oordeel van de Vaste Beroepscommisie de moeilijke levenssituatie van verzoekster haar oorsprong vindt in de oorlog in Bosnië en niet in één van de elementen waarvoor de Conventie van Geneve bescherming poogt te geven; dat de terugkeer na de oorlog van de oorspronkelijke bewoners in het huis, dat door haar familie

ondertussen was ingenomen, dit oordeel geenszins tegenspreekt; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel de schending van de rechten van de verdediging aanvoert, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn ondergeschikten meer punten toekent voor een weigeringsbeslissing zodat deze er belang bij hebben een aanvraag tot toekenning van de status van vluchteling af te wijzen;

2.3.2. Overwegende dat zoals de verwerende partij antwoordt, kritiek op de door de Commissaris-generaal in eerste aanleg genomen beslissing niet dienstig wordt aangevoerd tot vernietiging van de door de beroepsinstantie -de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen- gedane uitspraak; dat het derde middel niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een februari tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**